

Здѣ Калипсо воспрѣ Телемаха и рече му: добрѣ! що сотвори ты тога, ты кой бѣше предизбралъ на Сицилію подобрѣ смерть отъ робство?

Телемахъ отговори: нещастіе мое растеше непрестанно; нѣмахъ вече онова бѣдно утѣшеніе да избира между робство и смерть: требуваше да робувамъ и да сноса, да кажа тако, сичкую злощастну жестокость; не ми бѣше остала вече ни една надежда и неможехъ рѣщи веке ни одну рѣчь коя да ми послужи на избавленіе. Заради Ментора ми казаха послѣ чего продали на Етіопяны и завели го на Етіопію.

Колко заради мене, азъ стигнахъ въ страшны пустыни: тамо гледаше чловѣкъ да гори песокъ между оныя поля, снѣзи кои не се топатъ никога и произносятъ одну непрестанну зиму по планинскія верхи, и едва нахожда чловѣкъ мало пасища между стремнины, и между долины на тыя долбоки планины да нахрани стада. Долины са тамъ толко долбоки, щото едва може солище да озари съ лучы своими.

По оныя мѣста не можехъ да найда други чловѣцы, само пастыри толко диви, колко бѣше и онова мѣсто. Тамъ преминувахъ ноци оплакивающъ мои злощастія, и дня послѣдующъ на едно стадо, за да избѣгна отъ звѣровитый гнѣвъ единого роба настойника, кой съ надежду да се изроби, укоряваше непрестанно другія, за да се посочи постоинъ господарю своему, като ревнитель и прилѣжатель за ползу господаря своего. Той робъ се именоваше Бутисъ. Азъ бѣхъ понужденъ да се подклони подъ това приключеніе: отъ силу мою скорбъ, заборавахъ единъ день мое стадо, и прос-